

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نیاشد تن من مباد
بدین بوم ویر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Satire

طنز

نعمت الله مختار زاده
شهر اسن – المان

درد بی درمان

(بلای جان) به دختر های جرمن
رقم کرد شعری (حاجی) با دوصد فن
طلا موی کبود چشمان بنوشت
که صیاد دل و ایمان بنوشت
گهی هم از نگاه پُر خمارش
ز زلفان معطر ، تابدارش
گهی بنوشته ، از آن دام گیسو
گهی توصیفی از آن تیغ ابرو
گهی از بستر و آغوش گرمش
گهی از پیکر و لبهای نرمش
گهی از هیکل لرزان و عریان
گهی از شهوت و از عشق سوزان
گهی از قامت سرو روانش
گهی از لذت آب دهانش

گهی از ساحل بحر وجودش
گهی محراب و منبر ، از سجودش
گهی از لنگر و از بادبان
گهی بحر و زمین و آسمان
گهی هم از تبسم ، از نگاهش
گهی از ساختن ها و تباهش
گهی از مستی سیب و انارش
گهی از مالش و هم از فشارش
گهی از آخ و واخ و ناله هایش
گهی از شب‌نم و از ژاله هایش
گهی هم از دریدن ، از مکیدن
گهی هم از خزیدن ، از چکیدن
گهی از لرزش و لغزیدن جام
گهی از سازش و لیسیدن کام
گهی از نقش و سُم و آهوی چین
گهی از برگ و ، سبزه زار زرین
گهی از تپه ها و ، درّه نور
گهی از کوتل و از تونل کور
گهی از دانه افشانی و نخلش
گهی از میوه شیرین و تلخش
گهی از لذت پیوند اثمار
گهی از تابش مهتاب و اقمار
گهی از مستی وقت زفافش
گهی از سستی بعد طوافش
چنین بنوشت (حاجی) وصف جرمن

رباعی و غزل‌های به خرمن
یکی بودش (بلای جان) عنوان
فرستادش به من پنهان ز نسوان
گرفتم ، خواندم و دادم جوابش
(**عصای پیری**) را کردم خطابش
نوشتم چند سطر ، وصفِ جرمن
بخواند هرکسی ، گوید که احسن
نوشتم از وفا و از جفایش
نوشتم از مسِ طلا نمایش
نوشتم هم ز ناز و از نیازش
نوشتم هم ز سیر و از پیازش
نوشتم هم ز ماچ و از ملوچش
نوشتم هم ز کیک و از کلوچش
نوشتم هم ز قبل از ازدواجش
نوشتم هم ز رسم و از رواجش
نوشتم از رفیقِ نامجابهش
ز پتواز و ، ز پرواز ، انتخابش
ز خواهش‌ها و دستور و ز فرمان
که می سازد ز انسانها چو حیوان
نوشتم از خزان و فصلِ پیری
جوانی و ز فقر و هم ز سیری
ولی قطره ، ز بحرِ **دختِ افغان**
رقم کردم برایش از دل و جان
از ان الماسِ رخشانِ حقیقی
رحیقی و شفیقی و رشیقی

ازان سُجّه نَگینِ ، نابِ افغان
طلایِ خالصِ کمیابِ افغان
ز عشق و از محبت ، از وفایش
ز لطف و مهربانی و صفایش
ز شرم و از حیا و عفتِ او
ز غربت ، همدمی و ، همتِ او
ز خانم بودن و مادر و خواهر
ز دلسوزی و دل‌داری و دل‌بر
ز وجدانی که پاک است از سرِ آب
ز ایمانِ قوی ، شیرینتر از خواب
عصابِ دست ، دره‌نگامِ پیری
به سیری ، هم مریضی ، هم فقیری
ازان زلفانِ شبرنگِ دل‌انگیز
ازان چشمانِ معصومِ گهر ریز
ازان مژگانِ چون تیغِ سخاوت
که شاهینش همیشه در عدالت
ازان میگون ، لبانِ گرم و خاموش
ز مرواریدِ دندانِ صدف پوش
بلورِ گردنِ او صاف و ساده
به هر راهی که خواهی سر نهاده
ازان لحنِ ملیح و دل‌ربایش
ازان لرزیدنِ صوت و صدایش
رقم کردم ، فرستادم برایش
به آن شعری (**بلای جان**) جوابش
چو آن خانم ، عزیزش شد خبر دار

که حاجی ، بسته با جرمن ، یکی تار
هم آگه شد کمی از شامِ تارش
ز عشق و عاشقی و از نگارش
ز شعر و شاعری ، بر وصفِ جرمن
شده مجنون و اشعارش به درجن
به منزل ره ندادش ، رفت مسجد
که خوابد چند شبی با جهد و با جد
ولی توبه نمود و گفت ، اینکار
بُود آخر ، نگردد هیچ تکرار
پذیرفتند و ، حل گردید مشکل
دوباره آمد و بنشست ، منزل
تصادف ، یک شبی از راه مسجد
به زیرِ تک درختِ سبزِ سنجد
به چشمش جلوه گر شد جفتِ جرمن
نمایان ، هم انار و سیب و باسن
فتاده روی هم ، گاهی خمیده
که از شرم و حیا ، پرده دریده
جوانی یادش آمد ، آه سردی
کشید از زیرِ دل با رنگِ زردی
برفت منزل ، بفکرِ چاره گردید
به صد آه و حنین و ناله گردید
ولی راهِ علاجش ، کرد پیدا
عمل بنمود ، تصمیمش ز فردا
فغان و ناله و فریاد بنمود
گاهی دردِ جگر ، گه معده فرمود

بیژدندش شفاخانه ، ز اخلاص
که حاضر شد برایش داکترِ خاص
فشارِ خون و قند و چربیِ خون
نمودش کنترول ، با ناز و افسون
بگفتا ، دردِ (حاجی) ، دردِ عشقت
گهی تب دارد و گه سردِ عشقت
گهی رنجور و زرد و زار و گریان
گهی شوخ است و خندان و غزلخوان
گهی با سرعتی ، ضربانِ قلبش
گهی آهسته تر آهنگِ ضربش
نویسم نسخه ای از بهرِ درمان
نباشد داروی دیگر ، به جز آن
نوشتی شربتی از آبِ دیده
ز دردِ عشقی کز چشمش چکیده
ز خونِ دل ، یکی قطره چکانش
بیابان ، دشت و صحرا را مکانش
یکی قُرصی ز درد و سوزِ هجران
دگر قُرصی ، ز آه و اشک و افغان
یکی امپولِ صبر و طاقت و تاب
دگر پرهیزی از راحت و خواب
بگفتا ! نسخه ای دادم برایش
ولاکن ، راهِ دیگر هم دوايش
همیشه با قلم ، با کاغذ و رنگ
نویسد از دلِ نرم و دلِ سنگ
گُذاریدش ، نویسد وصفِ جرمن

ازان موی میان و ، قامت و تن
ازان زلف طلا ، چشم کبودش
ز هر چیزی دگر ، بود و نبودش
نویسد ، هرچه خواهد ، نقطه نقطه
کزان نقطه بسازد نطفه نطفه
برفتی داکتر و آمد پرستار
بسی خوشگل ، بلند بالای دلدار
دو زلفانش طلا ، چشمانش آبی
تبسم بر لبانش ، ارغوانی
لباسی از حریرش بود بر جان
که لرزشهای اندامش ، نمایان
ریخرامیدن و رفتار و گفتار
هزاران حاجی و ملا گرفتار
ولی طرز نگاهش ، مست و میگون
ادیب و شاعران را کرده مجنون
چنان مهر و محبت ، با مریضان
مریض و مرده ها را داده صد جان
بیامد بر سر بالین حاجی
قیامت شد ، ظهوری کرد ناجی
ببوسید و نوازش داد بسیار
مساژ و مُشت و مالی بس به بیمار
دوای درد بی درمان (ناظم)
قیامت کرده و آورده قائم
چو مجنونی که لیلایش به آغوش
ز وصل دلبرش ، گردیده مدهوش

چو فرهادی که شیرینش به بالین
نهاده سر به آغوشش ز تمکین
یکی چون ژاله و دیگر چو لاله
یکی چون باده و دیگر پیاله
یکی چون شمع در سوز و گداز است
چو پروانه دگر در سوز و ساز است
یکی چون عندلیبی ، در تغنی
دگر چون بلبل ، اندر ترنی
یکی همچون نسیم صبحگاهی
دگر عطر و شمیم نوبهاری
یکی چون شب‌نم عشق و محبت
دگر چون برگ گلهای مودت
یکی چون آیه های بحر وحدت
دگر چون سوره های موج رحمت
یکی چون ساحل بحر حلاوت
دگر لؤلؤ و مرجان سخاوت
یکی (حاجی) دگر آن دخت جرمن
دوای درد او پیدا ، به درجن
یکی درد و دگر ، دار و درمان
یکی زخم و دگر مرهمگذاران
گهی خلوت شده تا نیمه شبها
گهی بوس و کنار و لب به لبها
همینجا می گذارم نقطه و بس
مبادا بیش ازین ، آگه شود کس
ولاکن عشق (**ناظم**) ، عشق میهن

مجازاً گشته است عاشق به جرمن

نوشت ، « نعمت » ز درد و از دوايش

خداوندا ، به فضلت ، ده شفائش